

Si zbabelý. Bojíš sa chodiť do prístavov, lebo by ťa zabili. Zneli neslávne známemu pirátovi v hlave slová jeho poslednej obete. Južný Vietor vyskočil z malého divánu, zanechajúc svoju malú kapitánsku kajutu v neporiadku. Tresol dverami a v bande pirátov, ležiacich v úzkych hamakách, či len tak, na palube pod holým nebom, vyhl'adal svojho prvého dôstojníka. Zaklopal jemne na rameno chlapovi, ktorý by sa mohol pasovať s horou. Stalo sa záležitosťou jednej sekundy, kým sa Kost'olámač prebudil a zovrel Vetrovo zápästie.

„Kapitán,“ pozdravil silák chladne. Kost'olámačove reflexy sa preslávili ako rýchle a kruté. Vetra by čakal nepekný osud, ak by ho Kost'olámač vyhodnotil ako hrozbu. *Vplietol by ma do toho kola, čo si stráži v podpalubí.*

„Prebud'ťe námorníkov,“ prikázal Vietor, „Pôjdeme do prístavu, chlapi si to po poslednom boji zaslúžia. Ich chrabrosť a vernosť musím odmeniť.“

„Jednorazovo ste im zvýšili podiel z lupy,“ podotkol verný dôstojník, „Takú korisť za služby pre vás ešte nevideli.“

„Načo sú im toliare, keď ich nemajú kde minúť? Zoženieme zásoby – mäso a chlieb. Možno laná, múku...“

„Nezabudnite na alkohol,“ pripomenul Kost'olámač, ktorý vždy vedel, po čom mužom hrdlo prahne.

A citróny, pripomenul si Vietor. „Nech sa neboja zaplatiť si za teplo ženského tela. Chodníčky osudu sú skryté a tajomné – iba bohovia vedia, kedy sa vrátíme.“

„Zobudím posádku,“ ponúkol sa Kost'olámač. Prvý dôstojník schmatol tenký povraz a divo rozcengal malý zvonec. „Vstávajte, banda lenivá!“ rozkričal sa na námorníkov, ležiacich na palube.

Vietor, s hlavou sklonenou, kráčal po schodoch na kapitánsky mostík s kormidlom. Ignoroval ponáhľajúcich sa pirátov. Šplhali sa na stožiare a zaujali svoje stanoviská pri lanách a rahnách. Niektorí – špeciálne poverení – chopili sa dlhých vesiel, aby rozpochybovali spiacu loď. Podporovaný plachtami na troch s'ťažňoch, netrvalo dlho a *Tichý príznak* nabral na rýchlosti. Námorníci na prove, v mieste, kde pyšne stál čelový kastel skrývajúci osem smrteľných diel z odlievaného bronzu, pripravili sa na bojovú akciu. Priamo pod nimi, tesne nad rozbúrenými a peniacimi vlnami, črtalo sa smrteľné bronzové baranidlo – postrach obchodných lodí.

Vietor zaujal svoje kapitánske miesto pod prístreškom z plachty, ktorý by ho za dňa chránil pred spaľujúcimi lúčmi. „Kam to bude?“ spýtal sa kormidelník otrávene. Nikdy nesmel späť v kapitánovej neprítomnosti. Nieкто predsa musel strážiť Vetrovho morského draka: *Tichý príznak*, neslávne známu galeasu.

Vietor si vzdychol. „Martar Magloud.“

Ak výrok muža za kormidlom, prekvapil, nijako to nedal najavo. Iba sa otočil na kapitána v drahom kabáte. Vietor si nevšimol námorníkovú špinavú, bavlnenú košeľu a nohavice z ušité z vrecoviny skrátene po kolená. Kormidelník zdvihol na Vetra jedno obočie.

„Pochybnosti?“ započal Vietor tvrdý výsluch.

Päťdesiatnik predtým, než sa otočil naspäť, smerom k čelu lode, nevzrušene odsekol: „To by som si predsa nedovolil, šéfko.“

„Sem s nimi.“

Vietor z kormidelníkovho napätého postoja vyčítal, že sa muž psychicky pripravil na trest za neposlušnosť. „Ibaže mŕtvolý na lodi kazia vzduch.“

„Mŕtvolý...“ Vietor ochutnal to zvláštne slovo. „Vyvesíme oranžovú vlajku Pontu.“

Na Vetrovo prekvapenie sa muž nepozastavuje nad náhlou zmenou témy. „Zem Pontu majú radi. Tí boháči v Maglode utrácajú celé majetky.“

„Ohľadom tých hnijúcich mŕtvol...“ Vietor sa naklonil ponad ozdobné zábradlie, „Košolámač!“

„Pane?“ ozvalo sa z paluby poslušne.

„Zbavte sa všetkých tiel!“

Siláci s prvým dôstojníkom v čele servírovali hostinu pre ryby: bezvládne telá, niektoré zabalené do plátna. Vojaci nepriateľa, ako aj samého Vetra. Pirát si nevšimol vlastnú krutosť: prikázal doraziť aj tých jeho mužov, ktorí prišli o nohu či ruku. Takí muži sú mi nanič. Čo s tým, čo nevie chodiť alebo sa biť? Každé námornícke „Tri, dva jedna...“ nasledovalo studené čľupnutie. Kropaje slanej vody vyskočili na palubu a roztancovali sa ako lesné víly.

„Keď pomyslím na to, že tie telá by za mňa dnes ráno položili život, je mi zle,“ prehodil Vietor lenivo.

„Zide na tom?“ znela odpoveď, možno prednesené trochu veselým tónom. To si kormidelník dupkal starú melódiu a škeril sa. „Môžete byť iba rád. Ja by som neváhal ani na okamih, a zradil by som vás. Oni mali tú príležitosť, myslím prepichnúť vás v boji, ja nie. Nevyužili ju.“

Vietor zostal ticho.

„Ich vec,“ dokončil muž, „bol to ich problém. Bol je to správne slovo. Už nie sú. Ani nepriateľa už niet. No nie je úžasný ten život –“

„Tak,“ Vietor znenazdajky zastavil kormidelníka, „počul si, do Martar Maglode. Čo najskôr, inak sa k nim pridáš.“

„Jasné, lebo so vzburou si ľahko poradíte aj sami.“

„Je iba mojou vôľou, že dostaneš podiel z lupu. No nie si rád za ten smaragdový prsteň?“

Kormidelník natiahol ruku pred seba. Nádherne žlté zuby za zablykli v svite mesiaca. „Vy viete čo je pre nás dobré, pán kapitán.“

„Ja viem,“ súhlasil Vietor a pobúchal kormidelníka po ramene, „nech už sme tam.“

Prízrak sa rozbehol. Vzdušný prúd dúchal do plachiet galeasy. Loď po morských vlnách poskakovala ako hodená kamenná žabka. Veslári pochopili, že sa s vetrom nemôžu merať, a tak čoskoro vzdali svoje úsilie. Netrvalo dlho, a v diaľke Vietor spozoroval jasne-oranžové svetlá smolníc v prístave. A tam žiari vysoký maják...

Oprel sa o zábradlie mostíka. „Vyvesiť zástavu Pontu! Okamžite!“

Južný Vietor sa spoliehal na noc v tom, že jeho loď opradie závojom tajomstva. Vlajka Pontu Tichému prízraku prepožičala nové alibi: obyčajná loď obchodníkov, ktorá sa v Martar Maglode zastavila, aby doplnila zásoby pred cestou. *Tichý prízrak* sa v prístavoch nepochybne preslávil, no žiadny z námorníkov by nedokázal poskytnúť dostatočne dobrý opis pirátskeho korábu. Preto Južný Vietor neočakával, že by loď a ostrých mordárov niekto v prístave spoznal.

„Podkasať plachty.“ rozhodol Vietor. „A vystrčiť veslá, spomaliť!“ dodal.

„Spomaliť!“ zopakoval nejaký námorník. Siláci, lezúci po lanách ako nadané opice, vykonali príslušné rozkazy. Z každého boku lode sa vysunuli rady vesiel. Rozpohybovali sa pod rytmickým buchotom bubna. Bum, záber, bum, záber...

Kormidelník jemnými pohybmi rúk naviedol koráb do vnútorného prístavu. *Tichý prízrak* vstúpil do širokého kanála, lemovaného mólami, prístavnými kancelármi a uličkami, ktoré by prichádzajúcich zaviedli do útrov mesta za zábavou.

„K brehu!“

Veslá na ľavej strane zaliezli do útrobov lode. Námorníci na breh prehodili laná. Veslári na pravej strane dodatočne upravili pozíciu lode, než ich veslá zaliezli tiež.

Ulica, ktorá oddeľovala mólo od budov, sa nevyprázdnila ani uprostred noci: námorníci, starci, obchodníci a ženy, tí všetci sa vydali okúsiť nočný život. Z niektorých blízkych krčiem na loď doľahla pieseň plných korbelov a ľahkej zábavy. Predtým, než piráti z lode vystrčili lávku, vyzbrojili sa, prehodili na seba ošúchané plášte a zásobili toliarmi. Inak to nebolo ani s ich kapitánom.

Kolená Južného Vetra sa roztriasli, ako vkročil na prístavnú pôdu. Je to len prístav... snažil sa ukludniť. Vzápätí sa úzkostlivo poobzeral okolo seba. Vo svetle fakiel sa mihali pokrivené ľudské tiene, ktoré sa ho túžili dotknúť... Ustúpil vzad: ešte jeden krok a zahučal by do studených vôd rieky Tep. *Si ako dieťa*. Zdesene sa obzrel, dúfajúc, že ho nikto z jeho mužov nespozoroval. Uľavilo sa mu, keď na palube nikoho nenašiel. *Nech oddychujú, kým môžu. Nech ma nechajú na pokoji*.

Zhlboka sa nadýchol a predstavil si všetky tie veci, ktoré robia prístav príjemným miestom. *Niečo existovať musí... Žiadne vlny, hm, to sa nepočíta. Bez vln to nie je ono*. Odhodlal sa. Vykročil.

Zastavil sa.

„Ľutujem, pane,“ povedal úradník v čiernom kabáte. „Ale riečne prístavisko je riadne spoplatnené.“

Hm, byrokracia na mori nemá miesto. Vietor zvlnil obočie. „Odkedy?“ Na zbytočné papierovanie si nespomínal. *Pravda, kedy som tu naposledy bol?*

Úradník s úsmevom pokrčil ramenami. „Od včera. Nariadenie nášho správcu.“

„Osviežte mi pamäť,“ požiadal Vietor a do svojho hlasu vložil pontský prízvuku. „Povedzte, že som tu nový.“

„Povedzte,“ nadviazal úradník hrajúci rovnaké husle, „že správca Machineli zastupuje knieža v jeho neprítomnosti. Knieža akosi... zomrelo. Nevymenil ho však na tróne,“ dodal rýchlo, pričom sa paranoídne poobzeral okolo. „A môžem ešte povedať, že ten istý správca prikázal zaviesť platby za kotvenie lodí v riečnom doku.“

Vietor si založil ruky vbok. „Nespustil som kotvu,“ namietol.

Úradník by nebol úradníkom, ak by nemal dostatočne silnú páku. „Kotvenie, dvadsať toliarov. Spustenie lávky, päť toliarov na moju ruku.“

„Aha, iste,“ z Vetrovej tváre zmizla mrákava, „zvyšujem stávkou na desať toliarov.“

Ostrielaný byrokrat zdvihol tenké obočie. „Podplácate ma?“

„Podplácanie? Pche a fuj!“ pohoršil sa Vietor. „Kto povedal, že vás idem podplatiť?“

„Nikto, máte pravdu. Stávkou zvyšujem na pätnásť.“

„Riskujete.“

„Dvadsať, píšem Pont.“ Byrokrat si do knihy niečo zapísal.

„Dvadsaťdva, čo treba ešte doplniť?“

Odpoveď znela: „Meno majiteľa.“

„Neznámy.“

Úradník namočil brk do fľaše s atramentom na opasku. „S týmto na mňa nechodte. Niečo si vymyslíte, inak vás prikážem zbičovať.“

„Zbičovať? To je nová prax.“ podotkol Vietor s tónom znalca.

„Lietajú pri tom kusy mäsa, nič príjemné,“ opísal situáciu úradník. „Len mi nepovedzte, že sa voláte Južný Vietor,“ zavtipkoval.

Južného Vetra sa zmocnila pýcha. „Presne tak sa volám. Uzatváram stávkú o dvadsaťdva toliarov, že moje meno a pozíciu lodi neprezradíš strážam.“

Byrokrat prijal fakt, že sa rozpráva s najhroznejším a korzárom, s oceľovým kľudom a rozvahou. Iba našpúli pery a skeptický si ho zmeral od hlavy k päťam. „Hm, dobre, ale dávam ti dve hodiny, inak ťa čaká hruška úzkosti a následne rozpätie.“

Pirát si zahryzol do pery. „Naposledy, čo si spomínam, za pirátstvo dávali vytrhnutie jazyka na skúšku, hladomorňu na týždeň a nakoniec náhrdelník z reťaze ako suveníru.“

„Časy sa menia, ale náš kat rád poslúžil aj škripcom, topánkou a štiepačkou kolien, ak niekto nepreferuje zrovna hrušku.“

Škripec, štiepačka... To je klasika. O hruške som ale počul nepekné zvesti. „Risknem to,“ povedal Vietor a potriasli si rukami.

Následne sa zamiešal do davu nepoctivých duší. *Na mori je omnoho bezpečnejšie...* Poznal prístav dosť dobre na to, aby pozorne sledoval svoje vrecká. Jeho strach nebol neopodstatnený: v pirátovom blízkom priestore sa zhmotnil zhrbený stavec. Jeho ruky podobné kostiam mu nahmatali vrecká. Vietor siahol po dýku. „Odrežem ti prsty!“ *Nikto vás totiž neokradne na ulici.* Stavec stiahol hnáty a zmizol. *Možno preto, že na mori nie sú ulice...*

Domy sa z malých prístavných skladov, obchodných kancelárií a niekoľkých budov cechov postupne zmenili na hostince, krčmy a putiky pre vyŕazených námorníkov, ktorí do prístavu zavítali v nočných hodinách. Ruch, príjemnú náladu a spoločnosť žien... to všetko vyhľadávali pirátovi muži, ale nie Vietor. Pirátsky kapitán totiž dbal ako o svoje zdravie, tak aj o mravy. Toliare hodlal využiť na niečo omnoho dôležitejšie. *Citróny proti nepriateľovi číslo jeden: skorbutu!*

Predtým obyčajná ulička, cesta pred Vetrom sa rozšírila do plnohodnotného námestia. Vietor ľahko uhádol, že je kupec: deň v týždni, keď trhy a bazáre nezatvárajú so západom slnka. Dobyť trh v nočných hodinách nelákal ľudí na mäso: všetko sa vypredalo ešte pred obedom. V noci energickí predavači šiekali a vyzývali na kúpu starožitností, harabúrd a iného pochybného tovaru, ktorého pôvod opriadli tajomstvami a mýtmi pridávajúcimi na hodnotu. Zákazníci vyjednávali o cene, hádali sa s predavačmi, obdivovali remeselné výrobky a tí, ktorých nedesil krutý trest neustále hliadkujúcich drábov, nenápadne zo stánkov kradli bezcenné čačky. Vzduch sa dýchal ťažko cez Vetrov úzky nos: dusili ho navzájom bijúce sa kvetinové parfémy, cudzokrajné korenia, hnoj, zvratky a moč.

„Nekúpite tieto vázy? Terakota z dovozu. Také nikde inde nekúpate tak výhodne.“

To Vietor prechádzal cez Dobyťie námestie, najslávnejšie trhovisko v meste.

Pohoršene sa spoza neho ešte ozvalo: „Predávam ich riadne pod cenu, aby ste vedeli.“

„Pozrite na tie náhrdelníky!“ vyzval ho ďalší, „vidíte tie úžasné farby?“ Obchodník mu pod nos strčil tácku vrchovato naloženú šperkami. Pirát si ju spred nosa odsunul rukou. *Týmto radšej nehovorí ani obyčajné, nie’. Ztropili by riadny povyk.*

Vedľa neho, bez toho, aby vzbudili pozornosť ostatných, dvaja svalovci prehodili okoloidúcemu vrece cez hlavu a podkopli mu kolená. Pirát sa za nimi ešte stihol obrátiť zo zvedavosti, koho na zemi mlátiť, než ho strhol dav. *Ukradnúť niekoho... Títo ľudia nemajú súdnosť. No tá odvaha! To sa im musí nechať.*

Martar Maglroud bolo mesto kontrastov. Palác, hrad a chrámy proti opitým a neudržiavaným uličkám a nakláňajúcim sa storočným domom. Panoráme mesta dominovali do neba sa ťahajúce zvonice a krásne veže, ktoré sa týčili priamo nad zanedbanými putikami, kabaretni a chudobincami. Kakofónia rôznych zvukov, pestrých pachov a dychberúcich obrazových vnemov. Paleta farieb, ktorú na zafúľanom stole zanechal vyčerpaný umelec po tom, čo dokončil umelecké dielo: nesúvislá, no zaujímavá kombinácia všetkého, čo sa v ateliéri našlo. Vietor žasol, no nezmenilo to jeho tvrdohlavý názor na prístavy.

To je také ťažké nájsť ovocie?! Zúfalo blúdil trhoviskom.

Jeho kroky ho zaviedli do tej časti trhu, ktorá ležala v úplnom strede. *Aha! Pozrimeže...* Uprostred námestia sa pozornosti zvedavých, možno až úchylných zrakov tešilo okolie utešenej fontány. S niekoľkými krátkymi dýzami a ozdobami v podobe chrličov s otvorenými papuľami, nepriťahovala pozornosť sama fontána, ale neviestky, ktoré ju využívali ako lavičku a predvážacie mólo zároveň. Všetky oblečené do šiat tak, ako kázal zákon, ale hneď, ako vylezli z vody, ktorá sa stala prameňom zakázanej lásky, ich odevy sa zmenili na priliehavé a priesvitné. Fontána rozkoše, spomenul si Vietor. Dievčatá nacvičovali vyzývavé pózy, posielali vzdušné bozky a niektorých šťastlivcov si brali so sebou. Vietor sa pri Fontáne rozkoše zastavil tak, ako každý iný. *Pravda, ženy na mori často nestretávame.* Iskril očami, sledujúc ich krivky a tvárové črty. *Hm, nič moc.* Už sa otočil na odchod. *Neprišiel som si predsa užiť.* Zrazu mu niekto zámerne skrížil cestu.

„Čauky mňauky,“ zapriadol jemný hlas zvodnej dámy.

Do kelu, hovoril si Vietor keď ucítil jej ruky na ramenách. Prsty sa pustili do príjemnej masáže.

„Ehm,“ Vetrov hlas zakolísal. *Ako začať?* „Dobrá večer, ctená dáma.“

Rozšírili sa jej oči zelené ako les, keď si uvedomila, koľká bije. „Ibaže by som sa rozprávala s Južným Vetrom.“

Tolko k mojej sláve. Byrokrat má sotva pozná, no prostitútka príde ako osa na med.

„Aha!“ zvolal niekto.

Aha? Vietor sa otočil na podpätku.

Stál tam muž, vysoký ako sám pirát. S povýšeneckým výrazom na tvári a s rukou na pochve, v ktorej číhal meč posledného súdu.

„S kým mám tú česť?“ opýtal sa Južný Vietor, ktorý už poznal odpoveď.

Muž oproti nemu si trúfalo odfrkol. „Musím povedať, bolo cťou vám *slúžiť*.“

Drzáň. Prostitútka na Vetra vrhla podozrievavý pohľad, no nepovedala nič. Zrejme si už našla svojho miláčika. „Naozaj?“ zaujímal Južný Vietor o svojho bývalého kolegu, Kost'olámača.

„Úradníka si podplatil dobre,“ podotkol bývalý prvý dôstojník. „Musel som mu podstrčiť tridsať toliarov, aby mi bol ochotný ukázať, ktorým smerom si sa vydal.“

„Si zradca,“ ignoroval jeho poznámky Vietor, „ty predsa dobre vieš, ako trestám zradu.“

„Nie, keď sa ja stanem zákonom.“

Nepotrebovali signál k útoku. Vietor vytasil svoj tesák a vrhol sa vpred. Kost'olámač mu odpovedal krátkym mečom, ktorý vyletel z pochvy. Zbrane si skrížili cestu, z úst im vyleteli sliny. Kost'olámač neváhal a využil svoje mocné svaly, aby prevzal iniciatívu. Pomaly tlačil svojho kapitána do úzadia, ktoré tvoril neustále sa prispôsobujúci dav. *Skutočné steny sú ešte prid'aleko.* Neviešky zvyškli a zakryli si ústa.

Sekali a ťali, obaja neúspešne. Kost'olámač bol silný a jeho úderý mocné, no Vietor si už dávno osvojil rýchlosť. Ohrozoval soka práve vtedy, keď sa pripravoval k smrteľným úderom. Hák na rukováti tesáku si Vietor držal v zálohe. *Je to moje eso v rukáve.*

Kost'olámač predviedol výpad vpred, Vietor prudko uskočil. Zatiaľ čo sa rival otáčal po dráhe čepele, Vietor sa zahnal po jeho tvári, no bezvýsledne.

„Ste mŕtvi,“ odpľul si Kost'olámač.

„Čo mi bráni pľundrovať moria aj po smrti?“

Zviera sa zahnilo od hlavy. „Toto!“

Vietor sa uhol, kov zarinčal o kameň. *Ešte chvíľu a prídem o hlavu.*

Ani sa nenazdal a Kost'olámač znova zaútočil. Vietor mal svojho prvého dôstojníka zabiť vtedy, keď mu nešiel po krku! Vietor krúžil okolo nepriateľa ako sup, pravidelne uskakoval a uhýbal sa švihom. Kost'olámač sa vždy stiahol, nabil meč predviedol smrteľný útok ako kat na popravisť. Čeliť zbrani samotnej by bolo márne: s takou silou by prišiel o zbraň Vietor, nie jeho sok. Musel využiť nepriateľovu pomalosť.

Ustupoval tak, aby sa dostal do okolia fontány. Nevedel, či mu pomôžu klzké kamene na zemi, ale hodlal to aspoň skúsiť. Využil nízky okraj vyvýšeného bazéna na to, aby sa k nemu Kost'olámač nemohol priamo dostať. *Už to bude...*

Tentokrát sa pokúsil o niekoľko výpadov on. Bol rýchlejší a hbitejší, a tak súpera vyviedol z miery. Ten si veril až príliš a odhodil meč – iba ho spomaloval – a odhodlal sa Vetra chytiť pod krkom a doraziť. To by jeho paže dokázali raz dva.

Kost'olámač vyceril zuby v úškľabku a skrivil prsty. Víťazstvo stálo priamo pred ním.

Vietor sa ani nestihol usmiať, keď šancu premenil v čin. Zahnal sa tak prudko, že ani poriadne nezamieril. Netrápilo ho to. Namiesto čepele Kost'olámačovu tvár zasiahol hák. Prederavil jeho lice, vyrazil zuby, zasiahol nos... Vytryskla bordová krv a muž v agónii pokľakol na zem pred svojho kráľa. Kamene zafarbila krv. Kost'olámač stonal.

Vietor odvrátil zrak od polomŕtveho. „Máte citróny?“

Prostitútka sa prekvapila. „Čo?! Citróny? Nie!“

„V tom prípade,“ Vietor zasunul svoj krvavý tesák do pochvy a zakliesnil palce za opasok, „dovidenia, slečna. Skorbut nepočká.“

„Počkaj!“ zavolala za ním deva, ktorá sa pokúsila chytiť vzd'aluujúcu sa ruku, „Neodchádzaj!“

Aj keď dobre počul jej zúfalý výkrik, ani nespomalil, nieto sa otočil.